

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PRÁVNÍ

MOCI dne 23. 9. 2009 a je

VYKONATELNÉ dne 9. 10. 2009

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 19. 10. 09 Klíharová

Praha 21 září 2009

Čj. 63 853/2009-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu podaného dne 23. 6. 2009 společností NEW TELEKOM, spol. s r.o., IČ: 266 90 471, se sídlem Praha 10, K Hrušovu 293/2, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 5. 6. 2009, čj. 81 428/2008-606/XI. Vyř., ve věci nároku na nahrazení újmy vzniklé v důsledku plnění zrušeného předběžného opatření společnosti BroadNet Czech, a.s., IČ: 262 01 224, se sídlem Praha 10, Vinohradská 167, zastoupené na základě plné moci JUDr. Filipem Hruškou, advokátem, se sídlem Praha 4, Táborská 619, po projednání v rozkladové komisi Rady ustanovené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

1.) Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně mění ve výroku II. takto:

Nárok na náhradu nákladů řízení před správním orgánem I. stupně se ani jednomu z účastníků nepřiznává.

2.) Podle § 90 odst. 5 správního řádu se výrok I. napadeného rozhodnutí potvrzuje.

3.) Náhrada nákladů řízení o rozkladu se ani jednomu z účastníků nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 22. 9. 2008 byl předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) doručen návrh společnosti BroadNet Czech, a.s. (dále jen „navrhovatel“) na zahájení správního řízení ve věci nároku navrhovatele vůči společnosti NEW TELEKOM, spol. s r.o. (dále jen „odpůrce“) uplatňovaného z titulu neplacení za

odpůrcem odebírané služby a porušování rozhodnutí o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř., ze dne 21. 11. 2007.

Ve svém návrhu se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, podle něhož je odpůrce povinen uhradit navrhovateli pohledávku ve výši 494.960,32 Kč, která se skládá z pohledávek z dlužných faktur v celkové výši 440.153,19 Kč vč. DPH, z úroku z prodlení ve výši 37.201,01 Kč (který byl stanoven procentní sazbou 0,05% denně z dlužné částky) a ze správního poplatku ve výši 17.606,12 Kč.

Navrhovatel uvedl, že na základě rozhodnutí o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř., ze dne 21. 11. 2007 poskytoval odpůrci služby a odpůrce byl dle tohoto rozhodnutí povinen za odebrané služby platit. Služby navrhovatele byly na základě rozhodnutí správního orgánu čj. 7 587/2008–603 ze dne 17. 3. 2008 poskytovány odpůrci do 27. 3. 2008 a poté bylo s okamžitou platností ze strany navrhovatele poskytování služeb ukončeno. Navrhovatel dále uvedl, že dle výše uvedených rozhodnutí správního orgánu je odpůrce povinen uhradit navrhovateli náklady spojené s provozem těchto služeb. Odpůrce neuhradil poslední tři faktury za období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008, pokrývající nákupní cenu poskytovaných služeb, v celkové výši 440.153,19 Kč vč. DPH.

Ve vyjádření doručeném k podanému návrhu odpůrce odmítl tvrzení navrhovatele, že předběžným opatřením čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007 byla odpůrci uložena povinnost hradit cenu za služby poskytované navrhovatelem. Odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že předběžným opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007 bylo navrhovateli stanoveno splnit svou povinnost do 24 hodin od doručení rozhodnutí, navrhovatel však svou povinnost splnil až ke dni 26. 11. 2007.

Odpůrce dále zpochybnil transparentnost postupu navrhovatele při vyčíslení požadované částky. Odpůrce v této souvislosti zdůraznil, že navrhovatel vždy ve svých fakturách podrobně rozepisoval předmět fakturace, což v uplatněných fakturách již neučinil, a proto požaduje po navrhovateli, aby své náklady řádně doložil. Odpůrce rovněž požaduje po navrhovateli doložení skutečnosti, na základě které požaduje po odpůrci zaplacení úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně, protože jak sám uvádí, si není vědom toho, že by takové penále s navrhovatelem sjednal.

V následném vyjádření navrhovatel konstatoval, že dne 15. 11. 2007 ukončil platně část smlouvy o poskytování služeb odpůrci, uzavřené dne 28. 3. 2007. Pouze na základě povinnosti uložené mu rozhodnutím o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007 napojil dne 26. 11. 2007 opětovně všechny jemu známé zablokované linky zákazníků odpůrce a obnovil tak dodávku služeb odpůrci resp. jeho zákazníkům. V důsledku plnění povinnosti uložené navrhovateli předběžným opatření ze dne 21. 11. 2007 mu vznikla újma (předpokládaná v § 141 odst. 10 správního řádu) spočívající v nákladech na dodávku služeb, které odpůrci v období od 26. 11. 2007 do 27. 3. 2008 poskytoval, a za které odpůrce v období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008 nezaplatil.

Navrhovatel dále konstatoval, že pokud odpůrce v období od 26. 11. 2007 do 27. 3. 2008 odebíral od navrhovatele služby, což odpůrce nepopírá, vznikla mu povinnost za tyto služby navrhovateli platit. Pokud tedy odpůrce v části předmětného období – konkrétně od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008 – za poskytované služby neplatil, vznikla navrhovateli újma ve smyslu § 141 odst. 10 správního řádu. V daném případě takto vzniklou újmu představují náklady navrhovatele na dodávku služeb poskytnutých odpůrci.

Navrhovatel zároveň dne 3. 12. 2008 předložil faktury, které dle jeho tvrzení vyjadřují náklady na odebrané služby za období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008 a detailní přehled nákladů na provoz ADSL linek, které využíval odpůrce, resp. jeho zákazníci v inkriminovaném období. Pro srovnání navrhovatel přiložil faktury, kterými byly vyfakturovány služby poskytnuté navrhovateli společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s. v předmětném období, z nichž jsou faktury, vystavené navrhovatelem odpůrci, odvozeny.

Navrhovatel dále uvedl, že vzhledem k tomu, že odpůrce neuhradil uvedené faktury včas, vznikla odpůrci povinnost zaplatit navrhovateli zákonný úrok z prodlení. Pokud jde o požadovaný úrok z prodlení, navrhovatel „upřesnil“ svůj návrh tak, že navrhl, aby byla odpůrci uložena povinnost zaplatit navrhovateli úrok z prodlení ve výši dle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a to z částky 28.733,74 Kč ode dne 15. 3. 2008 do zaplacení, z částky 220.019,45 Kč ode dne 15. 3. 2008 do zaplacení a z částky 191.400,- Kč ode dne 15. 4. 2008 do zaplacení.

Dle názoru odpůrce navrhovatel ve svém vyjádření potvrdil, že nesplnil řádně povinnost stanovenou mu v předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007, jelikož nepřipojil zablokované linky zákazníků odpůrce do 22. 11. 2007, ale až ke dni 26. 11. 2007. Z tohoto důvodu se dle názoru odpůrce nemůže navrhovatel domáhat platby za něco, co neprovedl, resp. co neprovedl řádně.

Odpůrce dále poukázal na skutečnost, že navrhovatelem předložené faktury vystavené spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s. neobsahují vyúčtované náklady na provoz LL a FIA linek a navrhovatel tudíž požaduje zaplacení něčeho, co sám od spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s. neodebral.

V reakci na výše citovaná vyjádření odpůrce navrhovatel konstatoval, že tvrzení odpůrce o tom, kdy navrhovatel rozhodnutí o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007 splnil, není předmětem tohoto řízení a je zcela irelevantní. Pokud jde o předmětnou fakturu, kterou byly služby LL a FIA odpůrci fakturovány, upřesnil navrhovatel své tvrzení tak, že v daném případě se jedná o standardní a zavedené ceny mezi navrhovatelem a odpůrcem, přičemž se nejedná o linky prvotně nakupované od spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s. Skutečnost, že se jedná o obvyklé ceny mezi stranami

sporu, navrhovatel dokládá jinými fakturami na tytéž služby v minulosti zaplacené, včetně příslušných bankovních výpisů.

Navrhovatel následně doplnil své vyjádření o konstatování, že odpůrce všechny předchozí faktury po vydání rozhodnutí o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř., ze dne 21. 11. 2007 tj. v období od 26. 11. 2007 do 31. 1. 2008 hradil, což navrhovatel dokládá předmětnými fakturami a výpisy z účtu. Navrhovatel zároveň zdůraznil, že odpůrci bylo fakturováno pouze období, ve kterém byli všichni zákazníci odpůrce opětovně připojeni, tj. až od data 26. 11. 2007. K vyjádření rovněž navrhovatel připojil své čestné prohlášení ze dne 23. 11. 2007, ve kterém jsou uvedeny důvody, na základě kterých bylo předběžné opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř., ze dne 21. 11. 2007, splněno až k 26. 11. 2007.

Na základě provedených důkazů vydal správní orgán I. stupně dne 5. 6. 2009 rozhodnutí, kterým vyhověl návrhu navrhovatele a uložil odpůrci, aby do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí uhradil navrhovateli částku ve výši 440.153,19 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů ve výši 25.352,- Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že jeho pravomoc rozhodnout o předloženém návrhu vyplývá z § 141 odst. 10 správního řádu, který stanoví, „že pokud ve sporném řízení bylo předběžné opatření zrušeno z jiného důvodu než proto, že bylo vyhověno návrhu, je účastník, na jehož požádání bylo předběžné opatření nařízeno, povinen nahradit újmy tomu, komu předběžným opatřením vznikly. Rozhodne o tom na žádost správní orgán, který nařídil předběžné opatření.“ Jelikož předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu vydal dne 21. 11. 2007 jako příslušný správní orgán podle § 127 zákona o elektronických komunikacích rozhodnutí o předběžném opatření, čj. 78 703/2007-606/IV.vyř., ve kterém uložil navrhovateli povinnost opětovně poskytovat služby zákazníkům odpůrce a následně toto rozhodnutí o předběžném opatření svým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2007, čj. 78 703/2007-606/XII.vyř., které potvrdila svým rozhodnutím čj. 7 587/2008–603 ze dne 17. 3. 2008 Rada ČTÚ, zrušil, je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu příslušný rozhodnout o tom, zda byla navrhovateli plněním předběžného opatření způsobena újma.

Navrhovateli se v předmětném sporu podařilo unést důkazní břemeno o povinnosti k náhradě újmy podle § 141 odst. 10 správního řádu v plné jím uplatňované výši a prokázat oprávněnost svého návrhu. V důsledku plnění povinnosti uložené navrhovateli předběžným opatřením vznikla navrhovateli materiální újma. Materiální újma je dle názoru správního orgánu I. stupně podřazena pod širší pojem škody. Škoda se chápe jako újma, která se projevuje v majetkové sféře poškozeného (navrhovatele) a je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tedy napravitelná poskytnutím peněz. V tomto konkrétním případě má majetková újma způsobená poškozenému (navrhovateli) plněním povinností na základě předběžného opatření formu ušlého zisku. Ušlý zisk je újmou spočívající v tom, že u poškozeného (navrhovatele) nedojde v důsledku škodní události (vydání rozhodnutí

o předběžném opatření a jeho účinnosti) k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Navrhovateli vznikla konkrétní újma spočívající ve ztrátě očekávaného majetkového přínosu za dodávku služeb, které odpůrci v období od 26. 11. 2007 do 27. 3. 2008 poskytoval, a za které odpůrce v období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008 nezaplatil.

Navrhovatel dne 15. 11. 2007 platně ukončil část smlouvy o vzájemné spolupráci, kterou uzavřel s odpůrcem dne 28. 3. 2007. Tuto skutečnost potvrdila Rada ČTÚ rozhodnutím o rozkladu ze dne 17. 3. 2008 čj. 7 587/2008-603 a rovněž Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodnutím ze dne 14. 8. 2008 16 C 124/2008 a Městský soud v Praze svým rozhodnutím ze dne 14. 11. 2008 14 Co 396/2008-66. Z uvedeného právního úkonu navrhovatele a pravomocných rozhodnutí správního orgánu a příslušných soudů jasně vyplývá, že navrhovatel neměl zájem dále poskytovat odpůrci své služby. Pokud tak dále navrhovatel v období od 26. 11. 2007 do 27. 3. 2008 činil, plnil tím pouze rozhodnutí o předběžném opatření správního orgánu ze dne 21. 11. 2007, které bylo vydáno na návrh odpůrce.

Pokud odpůrce za poskytované služby vystavené faktury nehradil, porušoval rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 21. 11. 2007, čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. Tvzení odpůrce, že předmětným rozhodnutím o předběžném opatření byla uložena povinnost pouze navrhovateli a že on sám není na základě předběžného opatření povinen za poskytované služby platit, je jak uvádí správní orgán I. stupně v rozporu s odůvodněním předběžného opatření správního orgánu. V odůvodnění je jasně stanoveno, že tímto předběžným opatřením se nastoluje pokojný stav před ukončením poskytování služeb navrhovatelem odpůrci, tedy stav, který mezi stranami panoval ke dni 13. 11. 2007, kdy byly obě strany vzájemně vázány Smlouvou o vzájemné spolupráci ze dne 28. 3. 2007. Podle této smlouvy byl odpůrce samozřejmě povinen za poskytnuté služby platit dohodnuté částky. Rovněž je třeba zmínit, že správní orgán zcela jasně v předběžném opatření deklaroval, že vydává předběžné opatření také z důvodu projevené vůle odpůrce hradit platby za služby poskytnuté navrhovatelem v průběhu správního řízení do rozhodnutí věci samé.

K argumentu odpůrce, že předběžné opatření ukládá povinnosti pouze navrhovateli, správní orgán I. stupně dále konstatoval, že by bylo zcela v rozporu s účelem předmětného předběžného opatření, pokud by správní orgán uložil předběžným opatřením povinnost pouze navrhovateli a nepočítal s tím, že odpůrce bude při čerpání svých práv na základě předběžného opatření zároveň plnit povinnosti, které jsou s čerpanými právy neoddělitelně spojeny. Pokud odpůrce požadoval po navrhovateli poskytování služeb v režimu Smlouvy o vzájemné spolupráci, musel samozřejmě počítat s tím, že za tyto služby bude v režimu Smlouvy o vzájemné spolupráci také platit. Jestliže tedy odpůrce od navrhovatele odebíral služby, což prokazatelně odebíral, byl povinen za ně platit. Povinnost odpůrce platit za odebrané služby nevyplývá pouze z obecných zásad českého právního řádu, ale je rovněž

výslovně zmíněna v § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, kde je stanovena povinnost účastníkům, popřípadě uživatelům veřejně dostupné služby elektronických komunikací, hradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Sdělení odpůrce, že není na základě rozhodnutí o předběžném opatření čj. 78 703/2007-606/IV.vyř. ze dne 21. 11. 2007 povinen hradit faktury za poskytnuté služby, se dostává rovněž do rozporu se skutečností, že odpůrce po vydání předběžného opatření za služby poskytnuté navrhovatelem v měsících listopad a prosinec 2007 a leden 2008 platil, což navrhovatel prokázal předloženými fakturami a výpisy z účtu. Na těchto předložených fakturách je mimo jiné uvedeno, že vystavené částky jsou náklady za služby poskytnuté odpůrci dle předběžného opatření ze dne 21. 11. 2007.

Ohledně námitek odpůrce zpochybňujících výši částek, které mu byly navrhovatelem fakturovány, správní orgán I. stupně uvedl, že na základě navrhovatelem předložených důkazů dospěl k závěru, že navrhovatel dostatečným způsobem prokázal výši částky ušlého zisku, kterou požaduje po odpůrci za poskytnuté služby odpůrci.

Sdělení odpůrce, že navrhovatel předběžné opatření ze dne 21. 11. 2007 nesplnil do 24 hodin, ale až dne 26. 11. 2007 a tím pádem není oprávněn požadovat po odpůrci úhradu částek za služby, které odpůrci poskytl, nemá v tomto řízení žádnou právní relevanci. Předmětem tohoto sporu jsou dlužné částky odpůrce vůči navrhovateli, a nikoliv doba splnění předběžného opatření ze dne 21. 11. 2007 navrhovatelem. Navíc bylo ve správním řízení prokázáno, že v době po vydání předběžného opatření odpůrce své faktury za měsíc listopad 2007 až leden 2008 hradil, tudíž tím akceptoval splnění předběžného opatření.

Tím, že odpůrce po vydání předběžného opatření ze dne 21. 11. 2007 za poskytnuté služby navrhovateli několik měsíců platil, přistoupil tím dle názoru správního orgánu I. stupně na všechny podmínky poskytování služeb navrhovatelem včetně dne opětovného připojení zákazníků odpůrce a znovuzahájení poskytování služeb včetně povinnosti platit za služby poskytnuté navrhovatelem.

Protože měl navrhovatel ve věci plný úspěch, byl mu v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přiznán nárok na náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Úhradu nákladů za uhrazený správní poplatek přiznává správní orgán navrhovateli v plné výši.

Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce v zákonné lhůtě rozklad. Ve svém rozkladu odpůrce uvedl, že se správní orgán I. stupně nezabýval námitkou, že předloženým rozhodnutím o předběžném opatření bylo navrhovateli stanoveno splnit jeho povinnost do 24 hodin od doručení rozhodnutí o předběžném opatření, přičemž navrhovatel tuto povinnost nesplnil. Správní orgán I. stupně konstatoval, že je příslušným orgánem rozhodnout o tom, zda byla navrhovateli plněním předběžného opatření způsobena újma, nezohlednil však skutečnost, že navrhovatel předběžné opatření nesplnil, což sám potvrdil ve svém vyjádření (nepřipojil linky odpůrce do dne 22. 11. 2007 ale až 26. 11. 2007). V této souvislosti odpůrce

zdůrazňuje, že předmětem řízení nejsou dlužné částky odpůrce, ale případný nárok navrhovatele vyplývající z plnění předběžného opatření.

Odpůrce v této souvislosti položil otázku, zda by mohl navrhovatel požadovat po odpůrci plnění i v případě, kdy by v rozporu s předběžným opatřením zapojil zablokované linky po měsíci nebo po roce.

Dle názoru odpůrce se navrhovatel domáhá platby za něco, co neprovedl, a to dokonce u správního orgánu, jehož rozhodnutí ve věci nerespektoval.

Z výše uvedených důvodů odpůrce navrhuje, aby Rada ČTÚ napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Ve vyjádření k podanému rozkladu navrhovatel odmítl tvrzení odpůrce, že se správní orgán I. stupně nezabýval tvrzeními odpůrce ohledně data splnění navrhovatelovi povinnosti uložené v předběžném opatření. V této souvislosti navrhovatel odkazuje na třetí odstavec str. 7 napadeného rozhodnutí a konstatuje, že správní orgán I. stupně v této souvislosti dospěl k závěru, že toto tvrzení odpůrce nemá v řízení žádnou právní relevanci. Uvedenou námitku odpůrce považuje navrhovatel za ryze účelovou.

Navrhovatel dále uvedl, že z jeho úkonu ze dne 15. 11. 2007, kterým byla „ukončena“ část smlouvy uzavřené s odpůrcem dne 28. 3. 2007, plyne, že neměl nadále zájem poskytovat odpůrci služby. Ačkoliv splnil svou povinnost vyplývající z předběžného opatření teprve ke dni 26. 11. 2007, stále tím plnil výhradně rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 21. 11. 2007, vydaného na návrh odpůrce. V souladu s počátkem svého plnění požaduje náhradu újmy, která mu byla plněním předběžného opatření způsobena, až od 26. 11. 2007. Vzhledem k tomu, že odpůrce zaplatil první dvě faktury vystavené za měsíc listopad 2007 až leden 2008, lze dle názoru navrhovatele usuzovat, že mu byl znám titul jeho plateb.

* * *

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Podle § 89 odst. 2 přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Rada ČTÚ po zhodnocení předloženého spisového materiálu dospěla k závěru, že vznik újmy ve smyslu § 141 odst. 10 správního řádu byl v daném případě jednoznačně prokázán.

Sama skutečnost, zda z předběžného opatření přímo vyplývala povinnost odpůrce k placení cen za poskytované služby, není v tomto případě rozhodná. Uplatněný nárok nemá povahu nároku ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není však ani nárokem na náhradu škody vzniklé v důsledku nerespektování rozhodnutí ČTÚ, či uplatněním nároku bezprostředně vyplývajícím z povinností odpůrce stanovených daným předběžným opatřením, které ve výrokové části skutečně neukládalo odpůrci povinnosti spojené s odebráním služeb, jejichž poskytování bylo navrhovatelé uloženo.

Újma vzniklá v důsledku plnění předběžného opatření je samostatným právním titulem (na rozdíl od obvyklého důvodu vzniku nároku na náhradu škody není újma důsledkem protiprávního jednání některého z účastníků řízení, nýbrž pouze vedlejším důsledkem plnění povinnosti stanovené předběžným opatřením). Předmětem dokazování tak musí být právě a pouze spojitost mezi újmou vzniklou na straně navrhovatele a plněním jeho povinnosti vyplývajících ze zrušeného předběžného opatření. Tato spojitost je v daném případě zřejmá. Navrhovatel poskytoval odpůrci služby pouze v důsledku vydaného předběžného opatření. Tím, že v období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008 nebylo navrhovatelé ze strany odpůrce poskytováno žádné protiplnění, vznikla navrhovatelé plněním jeho povinnosti vyplývajících z předběžného opatření nepochybně újma. Vyčíslení této újmy cestou srovnání se smluvními cenami poskytovaných služeb je v daném případě zcela na místě, neboť právě tento způsob vyčíslení nejnějněji odráží ekonomickou hodnotu plnění poskytovaného navrhovatelé odpůrci.

Skutečnost, že byl navrhovatel s plněním předběžného opatření v prodlení, stejně jako důvody tohoto prodlení, nejsou z hlediska posuzování vzniku újmy na straně navrhovatele podstatné. Několikadenní prodlení s plněním předběžného opatření v období od 21. 11. 2007 do 26. 11. 2007 nemá v tomto případě žádný vztah k újmě vzniklé navrhovatelé v období od 1. 2. 2008 do 27. 3. 2008. Pozdní splnění povinnosti vyplývajících z předběžného opatření nevyklučuje vznik újmy v důsledku jeho následného plnění. Pokud se odpůrce domníval, že mu postupem navrhovatele vznikla škoda, nic mu nebránilo uplatnit nárok na náhradu škody vzniklé v důsledku porušení právní povinnosti navrhovatele.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se Rada ČTÚ plně ztotožnila s výrokem I. rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ 81 428/2008-606/XI. Vyř.

Po pečlivém přezkoumání postupu správního orgánu I. stupně Rada ČTÚ dále konstatuje procesní pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v nesprávném určení procesního režimu daného řízení. V této souvislosti Rada ČTÚ předesílá, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí a řízení jako celku.

Jak bylo výše uvedeno, je právním důvodem uplatněného nároku újma vzniklá v důsledku plnění zrušeného předběžného opatření. Tento nárok vyplývá přímo z ustanovení § 141 odst. 10 správního řádu, na který mimo jiné odkázal i sám správní orgán I. stupně v odůvodnění své věcné příslušnosti. Za této situace nelze vést toto řízení jako řízení podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, neboť se nejedná o spor týkající se povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Stejně tak nelze dané řízení vést jako řízení sporné podle § 141 správního řádu, v jehož rámci správní orgány řeší spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů. Nárok navrhovatele v daném případě vyplývá přímo z procesního předpisu, tedy ze správního řádu a nemá povahu nároku občanskoprávního či obchodního. Na dané řízení se tak užijí výhradně ustanovení části druhé správního řádu a nikoliv zvláštní ustanovení o správním řízení sporném.

Výše uvedené pochybení nemělo praktický vliv na průběh správního řízení a nebylo s to ovlivnit právní ani věcné posouzení věci. Tento závěr nicméně neplatí v případě posouzení nároku navrhovatele na přiznání náhrady nákladů správního řízení. Správní orgán I. stupně při posuzování nároku navrhovatele vycházel z ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, který se však, jak vyplývá z výše uvedeného, na daný případ nevztahuje.

V procesním režimu části druhé správního řádu je třeba nárok na náhradu nákladů řízení posuzovat podle ustanovení § 79 správního řádu. Základní zásada tohoto ustanovení je stanovena v § 79 odst. 3 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, nese správní orgán nebo dotčený orgán a účastník své náklady sám. Ve vztahu k nároku na újmu způsobenou předběžným opatřením výjimka z této obecné zásady ve vztahu k účastníkům řízení stanovena není a neexistuje tak zákonný podklad, na jehož základě by bylo možno některému z účastníků řízení přiznat náhradu nákladů ve smyslu § 79 odst. 1 správního řádu.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že správní orgán I. stupně v návaznosti na výše uvedené chybné stanovení procesního režimu daného řízení, zároveň chybně aplikoval i ustanovení zákona o správních poplatcích, když stanovil navrhovateli správní poplatek ve výši určené podle části VIII., Položky 110, zákona o správních poplatcích. Rozhodování o náhradě újmy podle § 141 odst. 10 správního řádu nepodléhá poplatkové povinnosti.

S ohledem na výše uvedené se tak lze důvodně domnívat, že platební výměr na správní poplatek vyměřený podle § 5 odst. 3 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 22. 10. 2008, kterým byl navrhovateli vyměřen správní poplatek podle položky 110 písm. c) sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích, ve výši 17.607,- Kč, byl vydán v rozporu s právními předpisy. Je tak splněna podmínka pro nařízení přezkoumání tohoto platebního výměru ve smyslu § 55b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Podle § 55b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků platí, že na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení, a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno.

Z ustanovení § 55b odst. 4 zákona o správě daní a poplatků pak vyplývá, že rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání vydává vždy instančně vyšší správce daně. S odkazem na ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích pak lze dovodit, že vzhledem k tomu, že platební výměr byl v souladu s § 133 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích vyměřen Českým telekomunikačním úřadem, rozhoduje v daném případě jako instančně nadřízený orgán předseda Rady ČTÚ.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla Rada ČTÚ k rozhodnutí změnit výrok II. prvoinstančního rozhodnutí a náhradu nákladů řízení před správním orgánem I. stupně s výše uvedeným odůvodněním nepřiznat ani jednomu z účastníků správního řízení.

Zároveň Rada ČTÚ konstatuje, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 79 správního řádu, pro přiznání náhrady nákladů řízení některému z účastníků. Z tohoto důvodu nebyla náhrada nákladů řízení o rozkladu ani jednomu z účastníků přiznána.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.

předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu